

Av eldste Vaiangina Sikahema
i De sytti

Da jeg var fem år reiste familien min fra Tonga til New Zealand for å bli besøgt i tempelet. Først seilte vi fra Tonga til Fiji. Kirkens medlemmer som reiste sammen med oss sang hele veien. Snart ble det uvær. Bølgene var større enn skipet vi var på! Etter hvert som uværet økte i styrke, sang vi høyere. Endelig gikk uværet over.

Da vi kom trygt til Fiji, måtte vi ta buss til flyplassen. Så satte vi oss på et fly til New Zealand.

Etter at flyet landet på New Zealand, hadde vi nok en to timer lang busstur. Det var en kjølig morgen med lave skyer. Alle på bussen snakket. Det var så bråkete! Så kom tempelet til syne og plutselig var bussen helt stille. Alle

løp til den siden av bussen for å se det. Jeg trodde bussen skulle velte!

Pappa løftet meg opp til vinduet så jeg fikk god utsikt til tempelet. Det så ut som tempelet svevde i skyene. Det så himmelsk ut.

Selv om det skjedde for mange år siden, kan jeg fortsatt føle den samme spesielle ånden i dag. Vi visste at vi så på Guds hus. Før hadde vi bare sett det på bilder. Vi var overveldet. Jeg husker at jeg tenkte: *Er Gud der inne?* Og like raskt tenkte jeg: *Dette er Guds hus. Selvfølgelig er han der.* Vi ser ham kanskje ikke i tempelet, men vi vet at vi kan føle hans Ånd der. ●

Fra et intervju med Richard Romney.

Er Gud der inne?

En tem-
peltur

Følg laby-
rinten for
å hjelpe
familien å
komme til
tempelet!